

Virkelighed — skal jeg tillade mig at gjøre de ærede Medlemmer opmærksom paa, at dersom den foreslaaede ny § 4 udstemmes af Lovforslaget, og det altsaa kun kommer til at gjælde for Kjøbenhavn og Kjøbstæderne, vil netop den samme Uret komme til at foreligge, som de tale om, idet der da vil ske den Uret, som netop sker i det nuværende Dieblif efter den nugældende Lov, at f. Ex. Beboerne i Stive skulle svare Hundeaafgift, hvorimod Kommunalraadet i Struer ikke en Gang maa paalægge den, fordi der ingen Lovhjemmel er derfor. Jeg skalde tage meget feil, dersom ikke Forholdet med Hensyn til Hundehold i Byer som Stive og Struer er saa nøiagtig ens, som det kan tænkes at være. Med disse saa Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale det høie Thing at stemme for den nye § 4, idet jeg iøvrigt kan henholde mig til den ærede Ordfører.

Casperen: Dette Lovforslag tiltaler mig i høi Grad. Jeg tror, at naar man er enig om, at det overhaandtagende Hundehold her i Kjøbenhavn er en Plage, er den eneste rette Maade at blive fri derfor, den, at komme Hundene til Livs gennem en forøget Betsatning, og saa lader jeg alle Theorier ligge om Betsatningsbæftis, Luxusgjenslaende o. s. v. Jeg tror, at man kommer Hundene til Livs — og det er nødvendigt — at dette sker. Dernæst tiltaler den nye § 4 under Nr. 6 mig ogsaa. Jeg tror, at det er nødvendigt for Landkommunernes Bedkommende at tage Bestemmelse i den Retning. Naar det ærede Medlem, der forøvrigt er min Meningsfælle i andre Anliggender, er imod det og tror, at denne Bestemmelse skalde være en bitter Bille givet til Sogneraadene for derigennem at faae den større Halvdel til at bestemme dette, og Sukkeret paa denne Bille skalde være de Fattiges Kasse, saa tror jeg slet ikke, at det ærede Medlem behøver at være bange i den Henseende. Jeg tror ligesom en æret Taler, at er der stærk Stemning i et Sogn for ikke at beskatte Hundene, vil det heller ikke ske. Der er for mig ingen Tvivl om, at Hundeholdet paa mange Steder paa Landet er langt større, end det retteligt bør være, og Folk selv ønske. Man kommer slumpende paa en vis Maade til disse Hunde. „Perle“ har faaet Hvalpe, man drukner nogle af dem, men lader et Par Stykker af dem leve, og saa inden man veed af det, har man en 4—5 Køtere gaaende i sin Gaard. Man har ingen Interesse af dem, sætter ingen Pris paa dem, men man nævner ikke at slaa dem ihjel; der skal et Pus til som nu ved denne Lovbestemmelse

for at faae dem aflivede. Jeg er altsaa enig med Tanken i § 4, men jeg tror paa den anden Side ikke, at den er praktisk, som den staar her. Jeg har i det Hele mine Betæneligheder ved at gjøre Forskjel paa Hunde, det har jeg ogsaa for Kjøbenhavns Bedkommende; men der kan det muligvis gjenneføres. Paa Landet tror jeg, at det meget vanskeligt kan gjenneføres. Jeg tror, det vil være rigtigt at lade en Hund være en Hund og ikke tage Hensyn til Størrelsen. Hvem skal maale Hundene paa Landet? Det staar der ikke Noget om i denne Paragraf. Skal det være et Sogneraadsmlem, der skal være en saadan Veier og Vraeger, eller rettere Maaler paa Hundespørgsmaalets Omraade, eller skal det være Sognefogden? Det veed jeg ikke, men i hvert Fald er jeg overbevist om, at de fleste Sogneraadsmlemmer ville betafte sig for at have med den Sag at gjøre. Den bliver ikke fri for at faae et vist komist Stjær over sig. De fleste Folk paa Landet ville vist synes, at det at trække en Hund hen og stille den under saadant et Maal, lige som naar Folk ere paa Sæssion, er latterligt, og derfor vil efter min Mening denne Betsatning ikke finde Sted i mange Kommuner. Jeg tror, at naar man er en Ven af Sogneraadets Indskyldelse paa mange Anliggender, skal man tage enhver Haand, der ræktes til, at de kunne udvide denne Indskyldelse, hvor rimeligt er, og det forekommer mig, at den nye Paragraf netop er, om jeg saa maa sige, et Tillidsvotum til Sogneraadene. Sogneraadene skulle ikke spørge Amtsradaet, men kun anmelde, at de agte at indføre Hundeskat. Men som sagt, jeg har min Betænelighed ved, at alle Hunde ikke skulle besattes paa ens Maade. Jeg tror, at det er en Feil, naar der i Betænkningen staar, at de større Hunde ere af en mere glubst Natur end de mindre. Jeg kan forstaa det paa det materielle Omraade, fra Madspørgsmaalets Side, at de større Hunde skal besattes mere. Men se vi hen til de aandelige Egenfæber, til Karakteren, saa er jeg næsten tilbøielig til at beskatte de smaa mest. De store pleie at være mere godmodige end de smaa; de smaa ere mere tilbøielige til at bjæffe. Disse smaa arrige Mopper ere langt mere ubehagelige end en stor godmodig Hund. Jeg tror ogsaa, at det vilde være heldigt, om det var tilladt Enhver paa Landet at være skattefri for een Hunds Bedkommende. Ikke alene Vænehunde, men ogsaa Hyrde- og Rottehunde gjøre paa forskjellig Maade Nytte. Man skalde kunne have een af disse Hunde, som ikke besattedes. Jeg tillader mig at bede det ærede Udvalg om